

případě, kde sice smír neobsahoval úplné uznání jednoho ze zažalovaných nároků (na uznání otcovství), přece však upravoval otázku skutkového předpokladu, jenž je tomuto nároku základem (soulož v době kritické) a upravil i hmotněprávní nároky žalobcovy, které by se mohly zakládati ve sporu právě jen na rozhodnutí o uznání žalovaného za otce dítěte. Výhrady, která by poukazovala na vůli stran zahájený spor smírem nevyřídití, tu však není; nezůstal proto dřívější spor v otázce uznání otcovství v klidu ani formálně, ani věcně a nebylo možno pokračovati prostě v původním spou. Pro posouzení významu smíru v naznačeném směru stačil důkaz dřívějšími spornými spisy. I otázku, že uzavřením smíru nebyla dřívější pře stran výživného pravoplatně rozhodnuta, řešil rekursní soud správně; stačí tu poukázat na stálou praxi nejvyššího soudu, vyjádřenou též v rozhodnutích č. 8894 a 9328 Sb. n. s.

Čís. 15844.

Jednatel společnosti výdělkové ve smyslu § 1175 obč. zák., ustanovený podle § 1190 obč. zák. k vedení společného podniku, může ujednat i bez zvláštní plné moci (§ 1008 obč. zák.) zápůjčku závaznou pro ostatní společníky, učinil-li to k zaplacení nutkavých dluhů, aby tak zabránil zastavení provozu částkou úměrnou poměrům podniku.

(Rozh. ze dne 24. února 1937, Rv I 934/35.)

Proti žalobě o zaplacení zápůjčky podle společenských podílů namítli žalovaní společníci společnosti založené podle §§ 1175 a násl. obč. zák., že jednatel společnosti Josef U. ml., který zápůjčku se žalobcem sjednal, nebyl oprávněn uzavřít ji bez zvláštní plné moci (§ 1008 obč. zák.) s účinkem, jež by je, žalované, právně vázal. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Jednatel společnosti Josef U. mladší, ustanovený k vedení společného podniku, jehož plná moc nebyla smluvně nijak omezena, uzavřel zápůjčku, která jest podkladem žalobního nároku, za účelem zaplacení úroků z hypotekárního dluhu ve výši 75.000 Kč na podniku váznoucím a dále k vyrovnání splátek za stroje, dodané již dříve do podniku firmou A. Vypůjčených peněz bylo použito výhradně k těmto účelům. Platy takové náležejí však nepochybně k řádné správě podniku (§§ 833, 1029 obč. zák.), neboť jejich správné a včasné plnění jest přímo předpokladem další existence podniku a tím i možnosti jeho provozu a jednatel jako zmocněnec, odpovídá za řádné obstarání svěřeného úkolu, jest k jejich obstarávání nejen oprávněn, ale i povinen (§§ 1009, 1029 obč. zák.) Důsledně pak nutno zmocněnci v témže rozsahu přiznati i oprávnění, aby si mohl k tomuto účelu opatřiti i potřebné peněžní

prostředky, a nelze-li jinak, i zápůjčkou, zejména hrozilo-li — jak v tomto případě soud první stolice zjišťuje — exekuční zabavení strojů a tím i zastavení provozu. Opatření zápůjčky ve výši, o níž ani žalovaní netvrdili, že by snad byla neúměrnou poměrům podniku a zjištěnému účelu, jest proto v souzené věci považovati za akt nevybočující z mezí řádné správy. Přesto však nelze ve věci samé rozhodnouti, neboť žalovaní napadli v odvolacím spise nejen právní názor procesního soudu, nýbrž i skutkový stav jím zjištěný, a to pro vadnost řízení; nesprávné hodnocení důkazů a rozpory se spisy. S těmito výtkami se odvolací soud, veden odchýlným právním názorem, nevypořádal.

Čís. 15845.

Ani spoluakceptant směnky, ani jiný směnečný spoludlužník nejsou povinni hraditi směnečnému věřiteli exekuční útraty vzešlé v exekučním řízení, vedeném výhradně proti jinému směnečnému dlužníkovi.

(Rozh. ze dne 24. února 1937, Rv I 1224/35.)

Žalobkyně — spoluakceptantka směnky — přednesla, že žalovaná záložna neprávem jí zaúčtovala částky, jež žalobkyně žalované platila na svůj směnečný závazek, i na exekuční útraty, jež vznikly žalované vymáháním směnečné pohledávky z této směnky proti ostatním dlužníkům, a žádá žalobou vrácení oné částky, jež na tyto útraty připadá. První soud žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Z ustanovení směnečného zákona, zejména z předpisu § 86, odst. 2, sm. zák. nelze dovoditi závazek směnečného spoluakceptanta neb jiného směnečného spoludlužníka hraditi směnečnému věřiteli exekuční útraty vzešlé v exekučním řízení, vedeném výhradně proti jinému směnečnému dlužníkovi. Solidárnost stanovená v uvedeném předpisu směnečného zákona se vztahuje na vše, co směneční dlužníci mají směnečnému věřiteli hraditi podle směnečného zákona, zejména na všechno, co je určeno v §§ 46, 47, 48 sm. zák., nikoli na útraty řízení, kterým se směnečný nárok uplatňuje a zvláště ne na útraty řízení, směřujícího pouze proti jinému spoludlužníkovi. Pouhá skutečnost tedy, že žalobkyně je spoluakceptantkou směnky, nemá právní účinek, že je povinná hraditi žalované straně útraty, vzešlé v exekučním řízení vedeném proti spoluakceptantce. Prodlení žalobkyně v plnění směnečného závazku neodůvodňuje tuto povinnost. Není sice vyloučena obecnoprávní povinnost žalobkynina hraditi žalované straně i tyto útraty, ta však nepřednesla skutkových okolností, z nichž by bylo lze dovoditi takový obecnoprávní závazek, a opírá svůj nárok pouze o směnečný spoluzávazek žalobkynin.